

**LES
ARTS
CATALANES**

4

LES OBRES

de

Joan Rebull

Josep Obiols

Josep Granyer

Bosch - Roger

Rafael Barradas

Ramon Capmany

Camps - Ribera

Julian Castedo

Jaume Guàrdia

Jaume Mercadé

Marqués - Puig

E. - C. Ricart

Josep-F. Ràfols

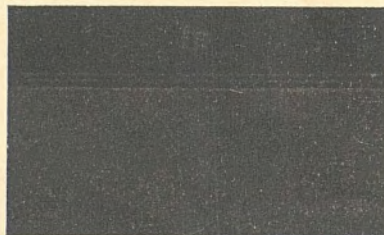

Nonell

Gimeno

en

la

Sala Joan Merli

dins

les

Galeries Laietanes, Corts, 613

Barcelona

LES ARTS CATALANES

EDICIONS

G
E
N
E
R

4

1
0
2
0

Any II

JOAN MERLI

**"Les Arts Catalanes" des
d'aquest número, i, com
anireu veient en núme-
ros successius, serà
més que un noticiari,
una revista. Serà
una revista de di-
vulgació d'un
sector de
les Arts**

Per poc que hom mediti sobre l'essència de l'escultura s'adonarà, que essent com és aquesta art la plasonació en dues estètiques del sentit tàctil com a perceptor de la profunditat espacial, si hom vol concretar en una unitat plàstica necessària les emocions que el món hagi suggerit a la seva ànima, i aplegar-les en el conjunt d'una obra, comprensible dels aptes per copsar una tal recepció, cal que en ella siguin ben presents les qualitats que menen a una producció escultòrica pura; la potència d'*expressió*, la de *força* i la de *voluntat* portades àdhuc, fins a la *violència*.

Quan en la creació d'una escultura s'hi troben bellament interpretades aquestes tres facultats, llavors hom pot admetre encara la presència de la *gràcia*, concepte tan desacreditat per culpa dels que pretenen tapar amb ell tantes d'insuficiències i de futileses. La gràcia sense les altres facultats que havem esmentat, mena dret a aquella insignificant blanesa de què són exemple els Dunyach i els Claret amb llur sub-hel·lenisme amb pendents a la pastisseria.

Josep Granyer és, entre els escultors catalans que coneixem, el que està més per sobre d'aquest misèrrim nivell o, al revés, el que es troba més aprop del pur concepte escultòric. Es per això, per mantenir aquest elevadíssim contacte, que sovint, no tem d'acceptar amb totes les conseqüències el principi de la *frontalitat* for-

JOSEP GRANYER ESCULTOR PUR

mulada per Julius Lange; o de renunciar als moviments instantanis exemple dels quals entre els més lamentables és el Mossèn Cinto estilista, del monument barceloní, representat de ple en una mena de moviments espasmòdics que hom diria precursors d'un vòmit. Sembla que l'autor pretengué donar idea d'un moment d'inspiració portat per un concepte benlliuresc que hom pot ben titllar de curiós i particular.

Granyer no ha caigut mai en semblants absurditats; cerca sempre una actitud reveladora i la transfigura artísticament accentuant els elements significatius i depurant i simplificant els formals. La qual cosa no suposa pas que es plegui a l'*standartització*, mot que per sí mateix ja resta exclòs de tota consideració estètica on tan erradament l'introduïren els lamentables confusionaris Ozenfant i Jeanne ret, de l'error dels quals es prova convincent el fet que aquests teoritzadors per recolzar les seves concepcions han tingut de refiar-se només de l'exemple pràctic dels esperits mes *terre a terre* de la història de l'art: Fouquet, Lenain, Chardin, Poussin, Ingres...

Quan, després d'aquest treball d'eliminació i concentració, Granyer ateny ço que es proposava, hom veu obres d'un meravellós equilibri, tan allunyades, d'una banda, de Maillol, com, de l'altra, de Lehmbruck. Puix si en les obres del francès, d'una àdhuc excessiva materialitat corpòrea, apar que siguin atretes vers la terra i no tinguin altre rastre de vida ànima que una bestial sopor: i en les de l'alemany hom diria que una flama espiritual les devora fins a l'extrem d'anorrear-ne les traces corporals; si les de Maillol, per dir-ho d'al-

**catalanes i seguirà siguent
gratuïta i repartida profusa-
ment per Catalunya, la
Península i Estranger.
Més que fins ara — i
n'estem contents —
esperem merèi-
xer l'atenció
dels nostres
amics.**

tra guisa, tendeixen vers l'horitzontal i les de Lehmbruck a esvaïr-se en l'infinit, les de Granyer evocuen un ferm bloc vertical que l'artista sap omplir d'una tensió donatellesca plena d'energia i de voluntat i, alhora, animada d'una vida ardent i continguda que les eleva molt per sobre de les d'aquests escultors l'intenció dels quals es redueix a solucionar un problema simplement formalístic, o atraure el comprador amb al·lusions d'un caràcter del tot associatiu a l'anatomia femenina.

Vagi per acabar la constatació de la coincidència entre els relleus d'en Granyer i la concepció del relleu explanada pel reformador i depurador de la plàstica moderna: Hildebrandt, en el seu llibre «El problema de la forma en les arts figuratives» en el qual afirma que la concepció del relleu cal que sigui tal com «si hom imaginés dues parets de vidre paral·leles, i entre elles, una figura la disposició de la qual en relació amb les parets permeti que els seus punts extrems es toquin. En aquest estat la figura assumeix una mida de profunditat igual a la separació d'aquestes parets: i descriu pels nostres ulls aquest espai perquè els seus membres s'acomoden en aital mesura de profunditat. Vista així, a través de la paret, la figura s'unifica, en primer lloc, com imatge plana i reconeixible d'un objecte que té un caràcter d'unitat; i, en segon lloc, el seu vo-

lum resta inclòs en la mida de profunditat uniforme del volum general. Dit d'altra guisa, la figura viu en una capa de superfícies de la mateixa mida de profunditat que ella; i cada forma tendeix a estendre's en la superfície, és a dir a fer-se coneixible. Els punts extrems que toquen a

(De «L'Amic de les Arts» n.º 15)

les parets de vidre, representen superfícies conjugades encara que el pensament elimini aquestes parets.»

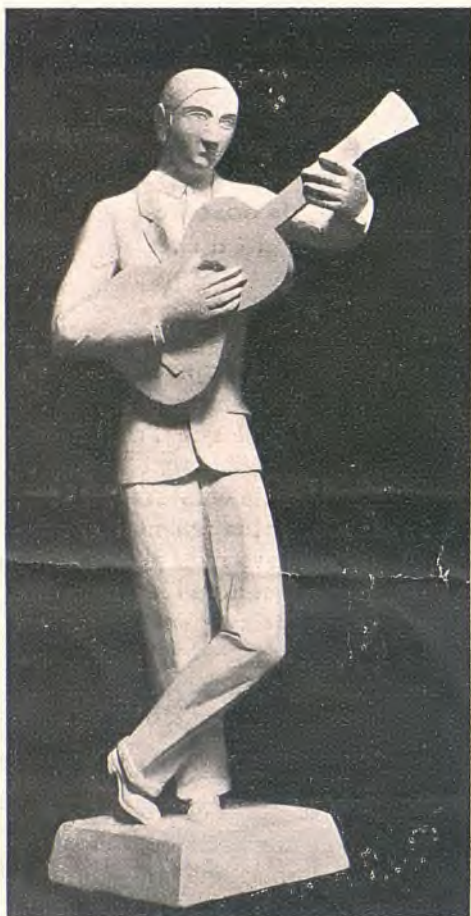
No es diria, per ventura, que aquestes idees han menat en Granyer a produir els seus relleus? Nosaltres havem remarcat aquesta coincidència per demostrar, tant la valor i la

justesa de concepció de l'admirable obra d'Hildebrandt, la qual ningú qui vulgui parlar amb fonament de l'escultura pot desconèixer, com per provar la força i la puresa—sobretot aquesta—del sentit plàstic de Josep Granyer, el més pur, repetim, dels nostres escultors.

M. A. CASSANYES

(Traducció castellana de l'anterior article)

SALA JOAN MERLI

JOSEP GRANYER

Guitarrista

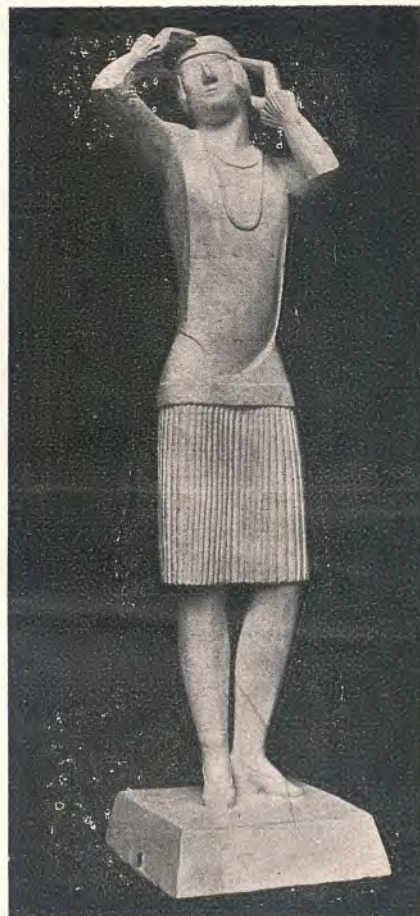
Por poco que uno medite sobre la esencia de la escultura se dará cuenta de que siendo como es éste arte la plasmación en obras estéticas del sentido táctil como receptor de la profundidad espacial, si uno quiere concretar en una unidad plástica necesaria las emociones que el mundo haya sugerido a su alma y reunir las en el conjunto de una obra, comprensible de los aptos para entender una tal recepción, conviene que en ella estén bien presentes las cualidades que llevan a una producción escultórica pura: la potencia de expresión, la de fuerza y la de voluntad llevadas incluso hasta la violencia.

Cuando en la creación de una escultura se encuentran bellamente interpretadas estas tres facultades, entonces uno puede aceptar, todavía, la presencia de la *gracia*, concepto tan desacreditado por culpa de los que pretenden tapar con él tantas insuficiencias y futilidades. La gracia sin las otras facultades que hemos mencionado, lleva derecho a aquella insignificante blandura de que son ejemplo los Dunach y los Claret, con sus sub-helenismos con tendencia a la pastelería.

Josep Granyer és, entre los escultores catalanes que conocemos el que está más por encima de este mísero nivel o, al rebés, el que se encuentra más cerca del puro concepto escultórico. Es por eso, por mantener este elevadísimo contacto, que, con frecuencia, no teme aceptar con todas las consecuencias el principio de la *frontalidad* formulada por Julius Lange; o de renunciar a los movimientos instantáneos ejemplo de los cuales es el Mosén Cinto estilista, del monumento barcelonés, representado de lleno en una clase de movimientos espasmódicos que uno diría precursores de un vómito. Parece que el autor pretendió dar idea de un momento de inspiración llevado por un concepto benlliuresco que se puede tildar de curioso y particular.

Granyer no ha caído nunca en semejantes absurdidades; busca siempre una actitud reveladora y la transfigura artísticamente acentuando los elementos significativos y depurando y simplicando los formales. Lo cual no significa de ninguna manera que se acoja a la *standartización*, palabra que por sí misma ya queda excluida de toda consideración estética donde tan erróneamente la introdujeron los lamentables confusionarios Ozenfant y Jeanneret, del error de los cuales es prueba convincente el hecho de que estos teorizadores para apoyar sus concepciones han tenido que fiar solo de los ejemplos prácticos de los espíritus mas *terre a terre* de la historia del arte: Fouquet,

SALA JOAN MERLI

JOSEP GRANYER

Pura

Lenain, Chardin, Poussin. Ingres...

Cuando después de este trabajo de eliminación y concentración, Granyer consigue lo que se había propuesto uno ve de obras de un maravilloso equilibrio, tan alejadas, por un lado, de Maillol, como, de otro, de Lehmbruck. Pues si en las obras del francés, de una hasta excesiva materialidad corpórea, parece que sean atraídas hacia la tierra y no tengan otro rastro de vida anímica que una bestial sopor; y en las del alemán se diría que una llama espiritual las devora hasta el extremo de anorrear las trazas corporales; si las de Maillol, por decirlo de otra ma-

nera, tienden hacia lo horizontal y los de Lehmbruck a mezclarse en el infinito, las de Granyer evocan un firme bloque vertical que el artista sabe llenar de una tensión donatellesca llena de energía y de voluntad y, al mismo tiempo, animada de una vida ardiente y contenida que las eleva muy por encima de las de estos escultores la intención de los cuales

SALA JOAN MERLI

JOSEP GRANYER

Pintor

se reduce a solucionar un problema simplemente formalístico, o atraer el comprador con ilusiones de un carácter del todo asociativo a la anatomía femenina.

Vaya para terminar la constatación de la coincidencia entre los relieves de Granyer y la concepción del relieve explanada por el reformador y depurador de la plástica moderna; Hildebrandt, en su libro «El problema de la forma en las artes figurativas» en el cual afirma que la concepción del relieve ha de ser tal como: «si uno imaginase dos paredes de vidrio paralelas, y entre ellas, una figura la disposición de la cual en relación con las paredes permita que sus puntos extremos las toquen. En este estado la figura asume una medida de profundidad igual a la separación de estas paredes y describe para nuestros ojos este espacio porque sus miembros se acomodan a tal medida de profundidad. Vista así, a través de la pared, la figura se unifica, en primer lugar como imagen plana y reconocible de un objeto que tiene carácter de unidad; y, en segundo lugar, su volumen queda incluido en la medida de profundidad uniforme del volumen general. Dicho de otra manera, la figura vive en una *capa de superficies* de la misma medida de profundidad que ella; y cada forma tiende a extenderse en la superficie, es decir, ha hacerse concible. Los puntos extremos que tocan a las paredes de vidrio, representan superficies conjugadas aunque el pensamiento elimine estas paredes.»

No se diría, por ventura, que estas ideas han llevado a Granyer a producir sus relieves? Nosotros hemos

remarcado esta coincidencia para demostrar, tanto el valor y la justeza de concepción de la admirable obra de Hildebrandt, la cual nadie que quiera hablar con fundamento de la escultura puede desconocer, como para probar la fuerza y la pureza —ésta sobre todo— del sentido plástico de Josep Granyer, el más puro, repetimos, de nuestros escultores.

JOSEP GRANYER

Al·legoria

(Traducció francesa)

Pour peu que l'on médite sur l'essence de la sculpture, on se rendra compte de ce que cet art étant le plus plastique en ouvrages esthétiques du sens tactile comme percepteur de la profondeur de l'espace, si l'on veut concrétiser en une unité plastique nécessaire les émotions que le monde a suggérées à l'âme et les réunir dans l'ensemble d'une oeuvre compréhensible pour ceux qui sont aptes à concevoir une telle réception, il ressort qu'en elle doivent être bien présentes les qualités qui donnent une pro-

duction sculpturale pure: la puissance d'expression, de force et de volonté portées même jusqu'à la violence.

Lorsque dans la création d'une sculpture se rencontrent bellement interprétées ces trois facultés, alors on peut accepter encore la présence de la grâce, conception si discréditée par la faute de ceux qui prétendent couvrir avec elle tant d'insuffisances et de futilités. La grâce, sans les autres qualités que nous avons mentionnées, conduit directement à cette indignifiante mollesse dont sont des exemples les Dunach et les Claret, avec leurs sub-hellénismes avec tendance au style pastel.

Josep Granyer est, parmi les sculpteurs catalans que nous connaissons, celui qui est au-dessus de ce misérable niveau, ou, au contraire, celui qui se trouve le plus près de la pure conception sculpturale. C'est pourquoi, afin de maintenir ce contact des plus élevés, il ne craint très souvent pas d'accepter avec toutes ses conséquences, le principe de la frontalité formulée par Julius Lange, ou de renoncer aux mouvements instantanés, exemple parmi lesquels est Mosen Cinto stylite du monument

barcelonnais, représenté complètement dans une sorte de mouvements spasmodiques qu'on dirait précurseurs d'un vomissement. Il semble que l'auteur ait désiré donner l'idée d'un moment d'inspiration, dirigée par une conception rappelant Benlliure, que l'on peut qualifier de curieuse et particulière.

Granyer n'est jamais tombé dans de pareilles absurdités; il recherche toujours une attitude révélatrice et la transfigure artistiquement, accen-

oeuvres du français, d'une presque excessive matérialité corporelle, semblent être attirées par la terre et n'avoir d'autre signe de vie animée qu'un bestial assoupissement, dans celle de l'allemand on dirait qu'une flamme spirituelle les dévore jusqu'à l'extrême anéantissement des formes corporelles. Et si celles de Maillol tendent à la forme horizontale pour ainsi dire, et celles de Lehmbruck à se mêler à l'infini, celles de Granyer évoquent un ferme bloc vertical que

Dans cet état, la figure prend une proportion de profondeur égale à la séparation de ses parois, et possède, à nos yeux, cette proportion parce que ses membres s'y accommodent. Vue ainsi, à travers de la paroi de cristal, la figure s'unifie, en premier lieu comme une image lisse et reconnaissable d'un objet possédant un caractère d'unité, et en second lieu, son volume reste inclus dans la mesure de profondeur uniforme du volume général. En d'autres termes, la

JOSEP GRANYER

L'home del gat

tuant les éléments significatifs, dépurant et simplifiant les formes. Cela ne signifie d'aucune façon qu'il ait recours à la *standartisation*, parole qui, par elle-même, reste exclue de toute considération esthétique ou si erronément l'ont introduite les brouillons lamentables Ozenfant et Jeanerret, dont l'erreur est convaincante dans le fait que pour appuyer leurs conceptions, ils ont dû s'en tenir uniquement aux exemples pratiques des esprits les plus *terre à terre* de l'histoire de l'art: Fouquet, Lenain, Chardin, Poussin, Ingres...

Lorsque, après ce travail d'élimination et de concentration, Granyer arrive à réaliser ce qu'il s'était proposé faire, l'on voit des œuvres d'un merveilleux équilibre, si éloignées d'une part, de Maillol, comme de l'autre, de Lehmbruck. Car si les

l'artiste sait remplir d'une tension rappelant Donatello, pleine d'énergie et de volonté et animée en même temps d'une vie ardente et contenue qui les élèvent au-dessus de celles de ces sculpteurs, dont l'intention se réduit à résoudre un problème simplement formaliste, ou d'attirer l'acheteur à l'aide d'illusions qui s'associent entièrement, par le caractère, à l'anatomie féminine.

Voici, pour terminer, la constatation de la coïncidence entre les reliefs de Granyer et la conception du relief d'après le réformateur et purificateur de la plastique moderne: Hildebrandt, dans son livre «La problème de la forme dans les arts figuratifs», dans lequel il affirme que la conception du relief doit être tel comme «si l'on s'imaginait deux parois de cristal parallèles et entre elles, une figure dont la disposition, en relation avec les parois, permettrait que ses points extrêmes les touchassent.

figure vit dans une couche de superficies de la même mesure et profondeur qu'elle; et chaque forme tend à s'étendre dans la superficie, c. à d. à se faire reconnaissable. Les points extrêmes qui touchent les parois de cristal, représentent des superficies conjuguées, même lorsque la pensée élimine ces parois.»

Ne dirait-on pas que, par bonheur, ces idées ont amené Granyer à produire ses reliefs? Nous avons remarqué cette coïncidence pour démontrer toute la valeur et la justesse de conception de l'œuvre admirable de Hildebrandt, de laquelle personne qui veuille approfondir la sculpture ne peut méconnaître, de même que pour prouver la force et pureté—cette dernière surtout—du sens plastique de Josep Granyer, le plus pur, nous le répétons, de nos sculpteurs.

«L'aire de vivor i d'estar «al tanto» —és a dir, d'escepticisme,—davant l'obra més especulativa i de recerca d'aquest pintor, aire que exclou tot interès davant l'afany i l'ambició que demostra tenir aquest artista, no es pas d'admirar. Es, sincerament de doldre. Fa vint-i-cinc anys tot això no hauria pas estat possible. Aquesta incomprenció era pròpia, només a Barcelona, dels diaris i papers dinàstics i caciquistes. Fou molt més fàcil en efecte, per a don Joan Maragall posar-se davant de Sunyer en una actitud de comprensió, que per a la gent d'avui fer el mateix davant Dalí. I, així i tot, no heu de fer sinó comparar...

En el camí de la depuració del nostre moviment pictòric hem donat un gran pas, però ens hem aturat. Hem sabut excloure la pintura literalment infame, però la segona part d'aquest programa, que consistia a crear, mitjançant l'estímul, un esperit de recerca continuat, no l'hem pas realitzat. Ens hem quedat en un terme mitjà en el punt de la daurada mediocritat, i, si hem de creure el que diu la gent, avui hi ha a Catalu-

Ens hem aturat a mig camí

Amb aquest mateix títol i sobre les planes centrals de «La Veu de Catalunya» del 1 de gener, Josep Pla publicà un article polèmic del qual ens permetem reproduir-ne més de la meitat. La part, ens sembla, més interessant.

nya un tant per cent de pintors bons superior a tots els altres països. Es que la moda és la gasetilla pregada intel·ligent i el que preval és la crítica comprensiva. L'«amateur» ha deixat d'especular en el moment que compra una pintura per al menjador. Compra sobre segur—o s'ho pensa—sincerament. Suposa que el que compra no pujarà gaire, però, que tampoc baixarà. I així el nostre moviment és

una petita arcàdia soporífera, amb només alguna nota discordant. Podria ésser, però,—no fóra res d'estrany,—que la proximitat ens enganyés i que ens equivoquéssim tots plegats.

Els dos grans inconvenients de la mediocritat són aquests: primer, el predomini de la gent buida, però hàbil; segon, la confusió facilíssima entre el que sembla bo i el que ho és. Aquesta confusió pot ésser fatal per a la joventut en el sentit que ho és un obstacle aclaparador posat davant l'esperit de recerca de la capacitat de perfecció. S'ha de deixar, en un mot, sempre una finestra oberta, i si pot ésser una finestra gran. A un home de setanta anys, carregat d'experiència, és lògic i natural que la vida quedi reduïda a una fórmula composta d'un cantó de veritat, i de l'altre d'error sense interpretació possible. Per a un home de vint-i-cinc és igualment que aquesta fórmula no sigui possible. I, és absurd de creure que una d'aquestes posicions és superior a l'altra. No. No pot ésser bo per ningú que els vells somiïn massa odalisques i que els joves siguin massa llepafils i massa impecables.

JOSEP PLA»

E N Q U E S T A

Sou pregats de respondre les següents preguntes:

1. — Creieu que l'art ha de tenir fronteres? Sou partidari d'un art universal, o local, o regional?	2. — Quin concepte teniu de l'art català més rescent?	corporar-se a l'actual moment artístic europeu?
	3. — Quins dels artistes catalans, creieu, que podrien in-	4. — Quins d'entre els artistes catalans, preferiu?

Envieu la vostra resposta, signada, manifestant professió i edat, a "Les Arts Catalanes"
Galeries Laietanes
Corts, 613. Barcelona

NOTES

Admirable el n.º 3 de la «Gaceta de les Arts». En mig d'un dens sumari, publica un article de Joan Sacs sobre l'obra de l'escultor Josep Granyer, acompanyat de cinc reproduccions, i un gairebé manifest de protesta al fall del concurs de Reus signat pels senyors Marius Gifreda i Rafael Benet, directors de «Gaceta de les Arts», acompanyat de quatre reproduccions que presenten la maqueta del monument, una de les figures executada a tamany natural i dos dibuixos.

Als que els estranya no poguer llegir en els nostres diaris les crítiques amatents de les exposicions d'art, als idem id. idem la crítica d'exposicions que els han semblat interessants, als que han llegit la crítica amatent d'exposicions de pa sucat amb oli, als que han llegit tres vegades, etc... no sabriem que dir-els-hi.

Una de les col·leccions més interessants *chez nous* és la del senyor Josep Barbey, Bons Nonell, J. Vayreda, Sunyer, Canals, Benet, Llanvera, Serra, Sisquella, Capmany, Manolo, Rebull, etc... Sabem que la «Gaceta de les Arts» pensa dedicar-li un pròxim número.

Orientadors els tres articles publicats en «D'Ací i d'Allà» per Raimond Vayreda amb el títol «Algunes normes de bon sentit per a l'amoblement i decoració d'interiors».

Les innombrables intel·ligents activitats del nostre car amic Josep Maria Junoy ens mereixen tota la simpatia i ens dol sincerament, que el seu «Primer Saló de La Nova Revista» no l'hi hagi reeixit. Ens consta que es proposa que el «Segon Saló» espurgat de tots els innombrables errors

del primer respongui al seu projecte i ens en congratulem.

Lamentablement incompresa la valor pictòrica i l'afortunat esperit recercador de Torres-Garcia, suara novament manifestat en la seva exposició de Can Badrinas.

Acabat d'arribar de Paris, Apel·les Fenosa.

Interessantíssima l'aportació de F. Borés al «Salon des Vrais Independents».

La llibreria Vídua de Joan Salvat-Papasseit, Galeries Laietanes, Cortés, 613, us servirà tota mena de llibres i revistes catalanes contra l'import de la comanda més un 10 % per a despeses.

SALA JOAN MERLI

SALA JOAN MERLI

SALA JOAN MERLI

MARQUÉS-PUIG

Eco

Del 12 al 26 de gener exposició de pintures dels anys 1920 i 1921, de Marqués-Puig.

REUS—Del 17 de febrer al 3 de març, la Sala Joan Merli celebrarà una interessantíssima exposició de pintures i joies de Jaume Mercadé, en el benemèrit Centre de Lectura d'aquella Ciutat.

EN PREPARACIÓ. Una interessantíssima exposició de dibuixos de Josep-F. Ràfols.

Una exposició de pintures i dibuixos de Francesc Gimeno.

Una exposició col·lectiva de dibuixos.

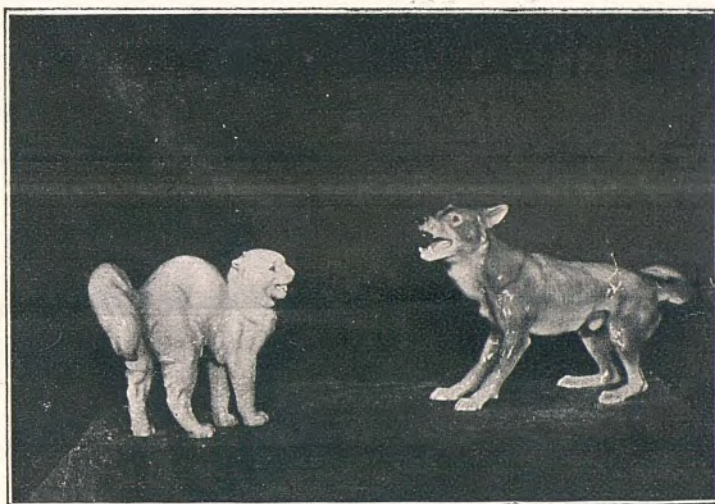

MARQUÉS-PUIG

El pentinat

EL PRESENT QUE NO S'OBLIDA I NO S'ARRECONA

*Les sublims creacions en
argent del notable mestre
danès Georg Jensen;*

*l'admirable realisme
de les porcel·lanes
de Copenhaguen;*

*la severa elegància dels vidres gravats a mà
d'Orrefors (Suècia)*

El millor en art modern

URALITA
S. A.

Sucursal:

PASSEIG DE GRACIA, 90

**jaume
mercadé**

joier

**plateria
per
a
presents**

telèfon 15704

passeig de gràcia, 46

barcelona

BADRINAS

Agençament d'habitacions

Catifes

Porcel·lanes

Ceràmica

Vidres

Teles estampades

**MOBLES
MODERNS**

Telèfon 73963

Diagonal, 460

Barcelona

TOMÀS AYMAT

*Manufactura de Tapisseries d'alt lliç
i catifes de punt nuat a mà
Progecció i execució d'encàrrecs
Restauració*

Carrer de Villà. Telèfon n.º 20.

SANT CUGAT DEL VALLÈS

Gran Premi a les Exposicions Internacionals, Del Moble i Decoració d'Interiors, Barcelona 1923 i D'Arts Decoratives i Industries Modernes, París 1925.

Fàbrica de Productes Ceràmics

Rajoles i Articles de Construcció
Terres cuites

CASSIMIR VICENS

Despatx:
Carrer Tallers, 72

Telèfon 15644
BARCELONA

BIOSCA I BOTEY

es complauen en oferir-vos llur

SALA D'EXPOSICIÓ

Làmpares

Bronzes d'art

Ferreteria

Metalls per a construcció

Instal·lacions en plom

Rambla Catalunya, 129. Barcelona

MONOGRAFIES D'ART

de les

Edicions JOAN MERLI

Ultims volums publicats

PINTURA

D. Carles, per Josep Pla

Jaume Mercadé, per Alexandre Plana

ARQUITECTURA

Joan Bergós, per Carles Cardó, prev.

Preu: 4 ptes. cada volum, en totes les llibreries